

Parla la classe Papovines

Quan vàrem pensar quina classe començaria a la revista espontàneament ens vem apuntar nosaltres, teniem moltes ganes d'escriure sobre els nostres nens, el nostre grup, per què? doncs perquè pensavem que era un grup molt especial i del que podríem dir moltes coses.

Per començar us explicarem que no hem "patit" gaire aquella etapa tant dura que és l'adaptació, vem tenir la gran sort que la majoria dels nens (excepte tres o quatre) eren antics a la casa, això volia dir que una mica ja ens coneixíem tots, que es coneixien l'escola i que ja no calia fer el "tren" de tant en tant per anar a conèixer la cuina, els lavabos, etc... Així que aviat teníem un ritme normal a la classe, ells com eren els "grans" es van resignar a no tenir a l'educadora de l'any passat i ràpidament veíem que les visites a la classe anterior cada cop eren més esporàdiques.

Per una altra part els hàbits ja els tenien molt assumits i només calia introduir uns altres que, donat que ja eren els grans, s'havien de tocar. Nosaltres estavem contentes, teníem un grup molt treballat imbuït el que tot aniria sobre rodes.

Però, quan la desconfiança (els primers dies ja se sap, ens coneixíem però no del tot) va donar pas a la confiança vem veure que teníem un grup amb una personalitat molt forta. Ens vem trobar amb uns nens que tenien molt clar el que volien i que quan ells deien "no" costava molt de taonar amb ells, que tots els hàbits que tenien apresos els oblidaven amb molta facilitat quan els hi interessava, així ens trobavem una classe amb totes les joguines per terra i que ningú havia llençat.

Amb una certa por ens vem adonar que molts dels nostres nens estaven passant l'etapa del personalisme, etapa aquesta que consisteix en la reafirmació de la seva personalitat davant de l'adult. És per això que molts dels nostres nens diuen "no" per sistema o volen les coses més insòlites en moments raríssims, o simplement no contesten mai quan els crides. Això sí, sempre tenen la raó i mai entenen perquè t'enfades.

Naturalment no tot és negre, sinó plegariem. Els nostres nens també són molt actius, accepten qualsevol activitat que els hi proposes i posen tota l'atenció en allò que els hi expliques. Et demanen activitats per fer però també s'organitzen molt bé en el joc lliure.